

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.205 van 23 oktober 2013
in de zaak A. 207.418/XIV-34.727**

In zake : XXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster
 van haar minderjarige kinderen
 XXX
 XXX
 XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Sarolea
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 december 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 92.187 van 26 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9334 van 15 januari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die loco advocaat Sylvie Sarolea verschijnt voor verzoekster, en attaché Cedric Missegheers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt op 9 juli 2012 België binnen en verklaart zich op 10 juli 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 10 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 september 2012 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 26 november 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeksters minderjarige kinderen partij waren in het geding voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster voert ook niet aan dat zij ten onrechte uit het geding werden geweerd.

Verzoekster kan derhalve enkel in eigen naam opkomen tegen het bestreden arrest. Het cassatieberoep is niet-ontvankelijk in de mate dat zij ook optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3 tot 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM). Zij licht dit als volgt toe:

“Overwegende dat van vaste rechtspraak besluit de RvV om de nieuwe gegevens in aanmerking te nemen en die als geldig neergelegd te beschouwen als die de middelen uitleggen. (RvV, arrest n°70 642 24 november 2011, punt 3.3.; arrest n° 90 696 du 30 oktober 2012; n° 90 698 du 30 octobre 2012): "Indépendamment de la question de savoir si ces pièces constituent de nouveaux éléments au sens de l'article 39/76, § 1er, alinéa 4 de la loi du 15 décembre 1980, elles sont produites utilement dans le cadre des droits de la défense, dans la mesure où elles étayent la critique de la partie requérante à l'égard de la décision attaquée. Elles sont, par conséquent, prises en considération. »

Dat dit standpunt gemotiveerd is door de mening van de wetgever na te volgen, en door een goed justitiebeleid. Dat dit ook vloeit uit artikel 47 HGEU, alleen of gepaard met artikel 18 HGEU (die het recht op asiel garandeert), aangezien die bepaling een "doeltreffende voorziening in rechte" en een "eerlijke behandeling" van de rechtszaken garandeert.

Dat dit standpunt ook vloeit uit artikel 3 EVRM. Dat een overdreven formalisme inderdaad strijdig is met de bescherming van fundamentele rechten. Dat werd

meermaals door het Hof voor de Rechten van de Mens gesteld (BYGYLASHVILI c. GRÈCE, 25 septembre 2012, 58164/10, §76; Fressoz et Roire § 37; Azinas, c. Chypre [GC], n° 56679/00, § 38, CEDH 2004-III).

Overwegende dat artikel 149 van de Belgische grondwet stelt dat « Elk vonnis is met redenen omkleed. », waaruit wordt afgeleid dat de motivering van de arresten van de RvV aan de argumenten die door de partijen werden voorgebracht moet antwoorden.

Dat verzoekster twee verslagen per aangetekend schrijven dd van 19 oktober 2012 heeft neergelegd. Dat die verslagen, zoals hierboven uitgelegd, de algemene toestand omtrent de beschermingsmogelijkheden van vrouwen in Albanië betreffen. Dat die niet alleen het middel van het verzoekschrift uitleggen, maar bovendien op de argumenten van de beschikking van 12 oktober 2012 antwoorden.

Dat er ter zitting op basis van die verslagen werd gepleiten. Dat nochtans het bestreden arrest geen melding doet van die twee verslagen. Dat indien de RvV die verslagen niet in aanmerking wilde nemen, moest er motivering daaromtrent zich in het arrest bevinden.

Dat daardoor zowel artikel 149 van de Belgische Grondwet, omwille van het gebrek aan motivering, als artikel 47 HGEU, alleen of gepaard met artikel 18 HGEU, omwille van het niet inoverwegingsneming van die elementen en omwille van het afwijking van het vaste rechtspraak, werden geschonden. Dat als de niet inoverwegingsneming van de verslagen te wijten is aan (overdreven) formalisme, dit ook strijdig is met artikel 3 EVRM.”.

Beoordeling

6. Het eerste middel is gestoeld op verzoeksters bewering dat zij met een ter post aangetekende brief van 19 oktober 2012 twee verslagen betreffende de beschermingsmogelijkheden voor vrouwen in Albanië naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben gestuurd.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster met een ter post aangetekende brief van 19 oktober 2012 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gevraagd om te worden gehoord. Op het einde van de brief liet zij gelden dat “(Z)ij (tevens) wenst (...) verslagen neer te leggen van Amnesty International en UNHCR, waaruit blijkt dat de overheden van haar land van herkomst haar geen bescherming kunnen bieden”. Deze verslagen werden niet bij de voornoemde brief gevoegd, noch werd verduidelijkt om welke verslagen of delen van verslagen het precies zou gaan. Uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 november 2012 blijkt verder niet dat op die zitting verslagen in verband met de beschermingsmogelijkheden voor vrouwen in Afghanistan werden neergelegd of zelfs maar ter sprake werden gebracht.

Het eerste middel mist feitelijke grondslag.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster werpt in een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij licht dit als volgt toe:

“Overwegende dat artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet verplichten de asielinstanties de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Overwegende dat artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoeker zich bevindt.

Dat het verzoekschrift dit vermeldde, en dat de persoonlijke toestand waarin verzoekster en haar kinderen zich bevinden werd benadrukt (o.a. "Zelfs hier in België voelt zij zich niet echt veilig", verzoekschrift p. 9). Dat er aan de beslissing van het CGVS werd verwijten het gedrag van haar ex-echtgenoot niet in overweging te hebben genomen en een gebrekkige analyse van de beschermingsmogelijkheden te hebben gedaan. Dat verzoekster werd bedreigd. Dat er zowel persoonlijke documenten als documenten betreffende de algemene situatie in Albanië werden neergelegd. Dat verzoekster heeft uitgelegd dat zij schrikt had om naar een vrouwen centrum te gaan, omwille van wat zij daarover heeft gehoord en gezien. Dat zij wist dat zij daar nooit veilig zou zijn, zoals dat gestaafd is door de neergelegde documenten. Dat verzoekster zelf niet in staat is haar kinderen te beschermen, en dat de subjectieve toestand waarin de kinderen zich bevinden nog erger is omwille van hun jonge leeftijd.

Dat er een middel werd genomen stoelend op de schending van artikel 62 gepaard met artikel 48/3 VW, o.a. omdat de subjectieve toestand niet in rekening werd gehouden, en omdat verzoekster als vluchteling moet erkennen worden omwille van haar behoren tot een bepaalde sociaal groep (zowel de verslagen als het rechtspraak tonen aan dat vrouwen als een bepaalde sociaal groep in vaak erkennen worden; zie o.a. RvV arrest nr 89 927 van 17 oktober 2012).

Dat de RvV in het bestreden arrest geen rekening houdt met de subjectieve toestand waarin verzoekster zich bevindt, zodat zowel artikelen 48/3 en 48/4 alleen of gepaard met artikel 62 VW als artikel 149 van de Belgische Grondwet daardoor werden geschonden.”.

Beoordeling

8. Het bestreden arrest is enkel gestoeld op de vaststelling dat verzoekster “in haar verzoekschrift geen argument aan(voert) dat aantoon dat zij in concreto geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijke bescherming van haar nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2”, vermits zij naar rapporten uit 2006 en 2008 verwijst die derhalve actualiteitswaarde ontberen en waaruit zij bovendien slechts drie zinnen citeert. Er wordt

besloten dat verzoekster “bijgevolg niet aan(toont) dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen”.

Om een aanvraag onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te laten vallen, vormt het inderdaad een wezenlijke vereiste dat de Staat of partijen of organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming als bedoeld in artikel 48/5, § 2, kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Wanneer zulks niet wordt aangetoond, zoals te dezen, dan kan de aanvraag alleen op grond van dit objectief motief worden afgewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had slechts op het subjectieve element, met name verzoeksters vrees voor vervolging of ernstige schade, moeten ingaan wanneer hij haar beroep wegens het ontbreken van dit element had verworpen. Nu is aangetoond dat de vrees voor vervolging objectief gezien niet is verantwoord en deze vaststelling ook niet wordt aangevochten, hoefde in het bestreden arrest niet op het subjectieve element te worden ingegaan. Noch de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 149 van de Grondwet zijn aldus geschonden. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

9. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is enkel van toepassing op administratieve beslissingen en derhalve niet op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen